

IVANA ONDŘIOVÁ

POSLEDNÍ ÚTOČIŠTĚ

DOKONALÁ RODINA DOKONALÉ MÍSTO

DOKONALÁ PAST

IVANA ONDRIOVÁ

POSLEDNÍ ÚTOČIŠTĚ

Original title: *Tu si v (ne)bezpečí*
Copyright © Ivana Ondriová, 2019
Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Midjourney

Odpovědná redaktorka: Marie Henzlová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána
v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoli formě, ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-653-2

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity
fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Věnování:

*Tuto knihu Věnuji svojí kamarádce Ivce D. B. a její úžasné dcerce.
Ivko, máš můj obdiv a úctu, ty jediná to ze všech maminek
v mém okolí s přehledem dáš!*

AMÉLIE

Cinkající zvonkohra se mě pokoušela přesvědčit, že tu jsem správně. Byla to známka lidskosti, toho, že tu někdo opravdu žije.

Ale kdybych do ní neuhodila hlavou, nezaslechnu ji. Vál tu totiž jen nepřesvědčivý vánek, který úplně marně rozháněl suchý, horký vzduch okolo a jí se ani nedotkl. Horko na omdlení, jako když otevřete dvířka u rozpálené elektrické pece... Teď se ale její barevná sklíčka a dětské korálky vzdorovitě chvěly na tenkém provázku. Určitě byla vyrobena doma a nebyla to žádná krása nebo dokonalost, ale originální, nekopírovatelný výtvar toho, komu pozemek a dům na něm patřil.

Zvonkohra po chvilce dobojovala a zůstala jen tak viset na provázku. Po delším uvažování jsem usoudila, že ji udělalo dítě, protože tak rozhodně vypadala. Korálek sem, korálek tam, někde sklíčko z pivní láhve, jeden kamínek, myslím, že bílá perlička z náušnice. Visela z jednoho trámu jednoduchého přístřešku, který měl zřejmě představovat vstup na pozemek. Trámy ale rozežíral čas i červotoči a boční zdi byly křivé a dokonce shnilé. Sotva bych to nazvala pokusem o zútulnění, naopak, můj verdikt zněl, že tu mužská ruka dávno neudělala nic hezkého ani prospěšného.

Kde jsem se to ocitla, v jakém pekle? Neslibovala mi ta paní něco úplně jiného?

Otočila jsem se na patě a pod tmavými skly slunečních brýlí přimhouřila oči. Kam jít? Zpátky?

Na hrbolaté prašné cestě stál můj špinavý stříbrný cross-over. Dveře byly dokořán, až tady jsem cítila pach jeho rozpálených koženkových sedadel a zápach z motoru. I v něm to bylo peklo, trvající přesně čtyři hodiny a dvacet dva minut. Neskutečně jsem se pekla v příšerném vedru bez klimatizace a trpěla v benzinovém oparu. Myslím, že už mě tahle ojetá plechovka zpátky nedoveze. Jen co jsem zabrzdila a vypnula motor, zvláště v ní zahrkotalo a z kapoty se vyvalil kouř. Vozidlo se určitě přehřálo.

Bože, ale to já taky, vlhké džínové kraťasy a tílko nalepené na zádech toho byly důkazem. Takže hurá do toho, není jiné cesty.

Přikrčila jsem se, ťukla ukazovákem do zvonkohry a vyšla z přístřešku na horké slunce. V jeho slunečních paprscích vykukoval dům, který vypadal přesně jako na fotkách... Nevelká dvoupatrová stavba s vysunutou terasovou částí, která se táhla po celé přední straně domu, na ní čtyři okna směřující na západ, kde jsem právě stála, dvě okna v patře, střešní tašky obrostlé mechem. A kolem chodník z malých kamínků a šterku, vedoucí zřejmě k zadní části chátrající stavby. K té by měla být přistavěná dvoupokojová část s kuchyní a malou toaletou.

Pronajala jsem si ji na celý rok.

Přesně tolik i s dobrou rezervou by mělo trvat, než Julo vypadne z Prešova a splní to, čím mě léta letoucí strašil. I tenkrát, když jsme ještě byli manželé. Je mu prý to pitomé Slovensko malé, dusí ho, omezuje a brání v rozletu. Podnikat tady nebude, stačilo mu těch strastiplných pět let.

Okovů, kterými jsem mu naším manželstvím spoutala ruce, se zbavil poměrně rychle. Sotva jsem se sebrala ze ztráty malé a naučila se znovu žít... Bez ní.

Sbalil se, hodil na mě špínu i vinu za to, že jsem ji nedokázala ani přivést na svět, a po advokátovi mi poslal rozvodové papíry.

Ale stejně bych nežila s někým, kdo mě z náhlého odchodu naší malé dcerky bez mrknutí oka obvinil už v okamžiku, kdy jsem začala krvácet.

Právě jsem vstoupila na zarostlý chodník. Vysoké trsy trávy na tomto místě téměř překryly jeho kameny, opravdu zoufale potřeboval vyčistit od plevelu, když vtom jsem zaslechla nějaký zvuk.

Kroky?

Ozvaly se někde přede mnou. Dup, dup, dup. Zdály se být drobné, naléhavé a rychlé, někdo zjevně chodil po shnilé terase! Po chvilce jsem ve skulině mezi prkny zahlédla pár světlých vlasů. A oči.

Malý slídil! Nezbeda, který mě potají špehoval. Asi dítě? Tady? Na to mě ale nikdo neupozornil. Udělala jsem další váhavý krok vpřed a doslova odtud dítě vypudila. Zavýsklo, odlepilo se od prkna a jako vichr vletělo do dvoukřídlých balkonových dveří.

Dívka?

Zdalo se mi, že na drobné postavě vidím šaty a neučesané kudrny jí pleskaly po holých lopatkách. Zastavila jsem se těsně pod verandou a v duchu zaklela.

Co všechno mi majitelka ještě zamlčela?

Opět jsem pohlédla dozadu na blátem postříkaný crossover, na jeho vábivé dveře, sedadla prohnutá pod tíhou zavazadel, na prázdný papírový kelímek od přeslazeného kapučína, které jsem si koupila na předražené benzince za výpadovkou z dálnice.

Byl čas ještě odjet...

Ale potom se dveře u domu opět otevřely a na mě se vyvalila směs různých vůní, kterým dominovala skořice a lidský pot.

Zahlédla jsem v nich ženu. Stála tam v tlustých bavlněných šatech sahajících do půlky žilnatých lýtek, při pohledu na ně jsem usoudila, že se ten zápach, nebo asi vůně, táhne od ní.

Kaštanové vlasy měla stažené ze srdcovité tváře dozadu a na těch příšerných šatech rozepnuté hned tři vrchní knoflíky. V jejich výstřihu jsem tak úplně jasně mohla vidět její velká kulatá prsa.

„Vy jste ta z města?“

Překročila práh v dřevákách. Na hubených lýtkách měla kromě nechutně vystupujících modrých žil i viditelné tmavé chloupky, možná ještě nikdy neholené, okolo pravého kotníku tenký řetízek. Po pravém boku pohybovala vařečkou, a když jsem lépe zaostříla, přesně za tím jsem znovu zahlédla ty oči. Něco mě na nich natolik upoutalo, že jsem sotva vnímala ženina další slova. Byly totiž jasně modré, bez jediné řasy a jako dvě mandle. Běhaly nejdříve po mé tváři, potom po nohou, potom zabíhaly k mému autu, a nakonec k té zvonkohře. Jako dva mihotavé korálky. Nepohlédly přitom do těch mých ani jednou, nezastavily se na nich ani na okamžik, ačkoli by mi stačilo jen několik sekund. Intenzivních sekund. Jen co by se nám totiž setkaly pohledy a vpily se do sebe, znovu bych stoprocentně viděla to, co u mnoha jiných před ní. Bolestivé, krvavé a ničivé obrazy... Náhody, nehody či kruté plány, prostě všechno zlé, co na ně číhalo. A varovala bych je.

Jenže tentokrát to nebylo možné. Ty dětské kočičí oči byly totiž úplně nedosažitelné!

Och, díkybohu za to. Aspoň pár dní, bože, ano? Aspoň tolik mi dej, než si tu zvyknu a než si oni zvyknou na mě. Potom, potom mě zkoušej a odhal jim dar, který v sobě mám. Těžko ho pochopí... Nepochopili ho ani ti, na kterých mi záleželo, a hlavně ani Julio.

„Pitomá krávo. Vidíš, co se stane s jinými a tohle jsi neviděla? Ji jsi neviděla? To, co přijde? Co se jí stane? Že zemře? Ani tu krev mezi svýma nohama? Ne?“

Bože, ne. Kolikrát jsem mu už vysvětlovala, že moje schopnost vidět či předvídat zlo, které si chce sáhnout na lidi, s nimiž si vyměním oční kontakt, se mě netýká? Netuším proč. Nepřišla jsem na to po celou dobu, co to vím. Od doby, co jsem v sedmi letech viděla nikým nečekanou dědovu smrt.

„A tomu říkáš dar? Je to prokletí! Svinstvo! Hnusná lež. Na ní ti nezáleželo. Na vlastním dítěti. A na druhých ano? Nemůžu se na tebe ani podívat, jako bych se díval na čarodějnicí.“

„Tak už jste tady? Čekali jsme vás už ráno.“

Otrásla jsem se a pokusila se ta slova vytlačit z hlavy. Bylo to ale marné, pokaždé totiž dotírala znovu a znovu a já jsem se už asi tisíckrát ptala, kdy mě konečně nechají na pokoji.

Žena stiskla rty do tenké čáry a dala si ruce na vystouplé pánevní kosti. Tím mě znovu upoutala. Byla hubená jako prut a prohnutá v pase. Nejdřív jsem měla pocit, že ji dolů tahají velká prsa, potom jsem usoudila, že je jednoduše podvyživená a její páteř je poznačená skoliózou. Jako by týdný nejedla. Tvář měla také propadlou a hrubou jako struhadlo.

V okamžiku, kdy žena pohnula rukama, odhalila buclatá líčka schovávajícího se dítěte.

Skutečně to byla dívka! Vlastně malé... děvčátko s Dawnovým syndromem. Stačil mi jediný pohled na rysy její

tváře a hned jsem všechno pochopila. Po pozitivním triplu testu během svého těhotenství jsem si totiž o Downově syndromu přečetla stovky článků a studií. Chtěla jsem být připravená na všechny možné situace. Co když bude taková? Naše dcera? Přijmeme ji? Zvládneme to?

Zvládneme to?

Ano!

Jenže jak se dá zvládnout smrt ještě nenarozeného dítěte? Jak se na to dá připravit?

Asi jsem se na tu malou dívala příliš dlouho a zřejmě v ženě zasela semínko nedůvěry. To děvčátko totiž zahnila zpět do domu a v sekundě za ním zabouchla dveře. Potom se vařečkou znovu plácla o bok a namířila ji na mě jako nějakou vražednou zbraň. Určitě ji chtěla jen bránit a už v zárodku zničit moje předsudky, které vlastně vůbec neexistovaly.

„Je skoro půl deváté.“

Vážně, a ta malá stále běhá venku?

„Nějak jsem se zdržela. Cesty byly dost plné.“

Zamžikala víčky, která křížovaly modré žilky jedna radost.

„Pokoušela jsem se vám dovolat, ale nebrala jste mi to...“ pokračovala jsem o něco naléhavěji.

„Já nemám telefon.“

Udiveně jsem jí pohlédla do bledé tváře.

„Jak to, že nemáte? Přede dvěma týdny jsme spolu přece telefonovaly a psaly si mail...“

„S mojí sestrou, ne se mnou. Ta to vyřizovala. Já nemám ani internet, nepotřebuji ho. A nepotřebuji ani nájemnici. To jen ona si myslí, že ano.“

„Vaše sestra...“

„Agáta.“

Přikývla jsem a trochu odvážně položila nohu na první schod.

„Udělala to tedy bez vašeho vědomí? Bude vůbec nějaký podnájem? Mám tu zavazadla a za sebou kus cesty..“

„Vždyť já o tom přece vím. Čekám na vás, ne? Z vesnice mi dali vědět. S Visterkou je Agáta v kontaktu a ta nonstop donáší, proto jsem na vás připravená!“

Byla to nevrlá, hladová, zjevně zatrpklá žena. To všechno proto, že měla dcerku s postižením?

Hledala jsem ji pohledem. Mrkla jsem do jednoho, potom do druhého okna a zkusila prohlédnout přes hustě nařasené záclony jistá si tím, že za některou z nich stojí a naslouchá.

„Jen konstatuji, jaká je skutečnost, slečno Reiterová. Nebo paní?“

„Jednoduše Lena,“ pokusila jsem se o náznak úsměvu. Nic. Ledy se neprolomily, ta žena tam dál stála jako vrostlá do dřevěné podlahy. Kdyby občas neplácla tou vařečkou a nehýbla koutky úst, pochybovala bych, že je živá. Tvář měla doslova jako vytesanou do kamene a bez mimiky či mimovolného záchvěvu, panebože, téměř bez mrknutí víček.

Byla jsem už blízko, vlastně jen pět metrů od ní, a tehdy se nám zkřížily pohledy.

Když se můj tmavý a uhrančivý spojil s jejími ocelově modrými duhovkami, čas okolo se zastavil. Můj, i ten její. Dívaly jsme se jedna druhé do očí a četly si ze svých duší. Sekunda, dvě, deset, bylo to možná i víc, měla jsem dokonce pocit, že je to celá minuta. Ale nic nepřicházelo – žádné obraz. Žádné násilné scény a bolest, tělo na trávě, na židli, v autě, kdekoli. Ani vyvrknutý kotník, zlomená noha,

pokažený žaludek, pořezaný palec na pravé ruce. NIC. Jindy bych to uzavřela tak, že má tato žena štěstí. Neonemocní, nezraní se, nikdo se jí nepokusí ublížit.

Jenže... Něco tu nesedělo. Na ní mi něco nesedělo. Nakonec jsem uhnula pohledem jako první. Přetrhla jsem náš oční kontakt, a dokonce mírně ustoupila, a ta žena triumfálně stiskla obě ruce v pěst! V tom okamžiku jsem se i navzdory vedru, které na jižních Kopicích panovalo, mimovolně zachvěla. Jak jsem se ale mohla tak třást ve třicetistupňovém horku? A znovu. Tělem mi projela studená vlna a ještě něco. Něco zvláštního... Možná dokonce zlého.

„Takže Lena... Lena z Prešova. Sama? Bez manžela? Bez dětí? Jen Lena?“

Byla na koni a já zatlačená do úzkých. Další oční kontakt proto určitě nepřicházel v úvahu.

„Ano.“

„Nehrozí, že si sem časem někoho nastěhujete?“

„Koho máte na mysli?“

Pokrčila rameny a ostrýma očima se zahleděla kamsi do dálky. Zřejmě věděla kam, vždyť tu znala každou píď. Žíly na krku se jí napnuly jako tětíva a čelist viditelně ztvrdla.

„Nevím... kamarádku? Možná milence? Nebo psa?“

„Ne.“

„Jste si jistá, Leno? Život zde je velmi osamělý.“

„Říkám, že ne. Právě takový osamělý život hledám.“

Znovu pohlédla přímo na mě a zkusila se očima zavrtat do těch mých.

„Prý jste spisovatelka.“

„Ne. Nejsem.“

„Agáta mi lhala?“

To mně lhala. V telefonu mi tvrdila, že je tu klid, všudypřítomná vůně země a lesa, příjemní lidé a, samozřejmě, síť jisté telekomunikační společnosti zabezpečující internet a možnost telefonování.

Automaticky jsem si sáhla do zadní kapsy krátkých riflí a vytáhla odtud svoji Nokii. Dvě čárky signálu mě trochu uklidnily.

„Dělám ilustrace do školních učebnic.“

„Cože?“

Konečně se část z její sebejistoty začala vytrácet.

„Kresby. Do učebnic. Pracovních sešitů, slabikářů, čítanek a tak...“

Nevěřila mi nebo si to nedokázala představit jako činnost hodnou zaměstnání.

„Na tohle potřebujete samotu?“

„Taky...“

Přimhouřila pergamenově tenká víčka a vařečkou ukázala někam za moje záda.

„Nevyndala jste si z auta zavazadla. Asi se jen rozkoukáváte? A jestli neprojdeme vaším testem spokojenosti, odjedete? Agáta mi slíbila sedm set padesát eur.“

Zúžené oči se jí viditelně zaleskly a konec jazyka nakreslil po tenkých rtech vlhkou čáru.

Přikývla jsem a v jednom z oken přece jen zahlédla malou tvář toho děvčátka.

„Tříměsíční nájemné. Hrazené dopředu, taková byla dohoda. Mám je v kabelce.“ Říkala jsem s pohledem nalepeným na to místo. Ke tváři brzy přiblyly dvě malé ruce s krátkými prsty a jakési plyšové zvířátko, které koukalo z okna spolu s ní.

Žena to ale okamžitě vytušila. Nahnula se do strany, aby pod stříšku na terase, kam míří můj zrak, dohlédla a hlasitě zakřičela: „Běž do pokoje, Amélie! Raz, dva, tři!“

A Amélie z okna rázem zmizela.

Potom pohled znovu zavrtala do mojí tváře a pokračovala jakoby nic, dceru, či kdo vlastně to dítě bylo, ani nezmínila.

„A kabelku v autě. A auto na cestě. Zajedte s ním do dvora, tam překáží.“

Mrkla jsem a pokusila se strohost její odpovědi rychle absorbovat. Přijala mě tedy? Měla jsem ten podnájem?

„Nevěděla jsem, zda mohu...“

„Na severní straně je dřevěná brána. Dostatečně široká, abyste si ho neodřela. Zastavte s ním před maštali.“

„A potom?“

„Pozor!“

Najednou žena vykřikla a vařečkou ukázala k obloze, odkud sletělo hejno černých krkavců. V mžiku bylo nade mnou! Myslela jsem si, že jen zakrouží okolo terasy, ale vrhli se přímo k mé světlé hlavě a téměř mi pařáty hrábli do vlasů. Stihla jsem se přikrčit a přikrýt si je rukama. Krkavci ještě jednou hlasitě zakrákali, dotkli se křídly trámů a znovu vystoupali k oblakům. Ten jejich řev byl příšerný.

„Ježíši, co to bylo?“ ustrašeně jsem se zeptala.

„Přece havrani. Jsou jich tady stovky.“

„Havrani?“

„Hm. Tady na jihu se jim líbí, zvykejte si. Často vlétnou i do domu. Hlavně když cítí vůni čerstvých koláčů.“

Vysmívala se mi? Tedy mému strachu? Nebo se mi to jen zdálo?

Pane Bože, poprvé jsem byla úplně mimo a nedokázala jsem ze své schopnosti vidět hrozbu blížícího se neštěstí

něco vytěžit. Ta žena mě znejistila natolik, až jsem o sobě skutečně zapochybovala.

„A co ještě? Co tady máte? Na co se mám připravit?“

Na okamžik zmlkla, protože zřejmě přemýšlela nebo mi jen jednoduše nechtěla odpovědět. A tak zvedla bradu, vařečkou si plácla do druhé dlaně a otočila se na patě. Potom sáhla na kliku u dveří, protože naše přivítání pokládala za vyřízené. Po chvilce se ale přece jen ještě ozvala.

Tiše, ale úplně vážně procedila přes sevřené zuby: „Na Amélii.“

FREDERIKA

Crossover zapadl do páchnoucí bahnité brázdy. Než jsem z něho vytáhla cestovní tašku a dva kufry, byla jsem po kotníky pocákaná blátem. Nebo to byly spíš zvířecí výkaly? Kdesi kejhaly husy a u maštale se batolilo pár slepic – hubených, jako byla ona. Vyškubané peří odhalovalo jejich nehezkou bílou kůži a vrásčité krky. Takže opravdu výkaly.

A co bylo v té maštali? Možná krávy, prasata, cokoli, co na zadním dvoře nadělalo smradlavý hnus šířící se až k zarostlým betonovým dlaždicím vedoucím k domu.

Vedle maštale stál další přístřešek. Pod ním parkovaly otlučený bílý favorit a mohutný Jeep Nevada. Špinavý podvozek a ohromné pneumatiky celkem jasně dokazovaly, že projel stejnou brázdou jako moje auto.

Tedy dva vozy, z toho jeden džíp. Sice starší model, ale stejně, jezdila s ním snad ona?

Agáta Hans mi v telefonu říkala, že jde o bydlení na velkém pozemku. Chválila ticho na samotě a prakticky něco jako malou farmu s dostatkem soukromí. V malé vesničce za Hurbanovem se sotva stovkou obyvatel, kteří byli roztroušení v údolí a po pláni pod kopci. Maleč, jak se samota jmenovala, byla rozlohou velká, travnatá a hlavně slunná, a to mě přesvědčilo.

A najednou zjišťuji, že dům patří její sestře a že je tu dítě. Amélie...

A co když je tu ještě někdo další? Rozhlédla jsem se po okolí a očima nejdříve zastavila na pařezu pod dubem. Zaseknutá čepel sekery se třpytila v pálicím slunci. Na boku přístřešku visely další tři. Sekery... A několik motyk, rýče, lopaty, rezavé kolečko. Pod tím stála velká kád' naplněná vodou, okolo ní naskládané plechové kanystry, zřejmě na benzin či naftu.

Přišlo mi to jako místo šité na muže, nebo ne?

Znovu jsem vykročila, kulhajíc jako kachna, protože zavazadla byla příliš těžká a já po cestě utahaná jako kuň. Zahnula jsem za dům a konečně si prohlédla přístavbu, kterou jsem si bez prohlídky pronajala na celý následující rok. Bílé dveře se skleněnou výplní u ní byly dokořán a z jejich obvyčejného, naprosto nezabezpečeného zámku, trčel jednoduchý malý klíč.

Takže jsem byla pozvaná dovnitř? Vydechla jsem si a tašky okamžitě položila na zem. Kostí v těle mi jako na povel zasténaly, že jsem to sotva ustála.

Stála jsem v malinké předsíni, kde nebylo nic, jen oválné zrcadlo v popraskaném dřevěném rámu, malá dvouřadá skříňka na boty, světlo, neskutečné teplo, a hlavně zápach z bláta. A ještě něco, zatuchlina... Och, bože. Právě jsem

mířila do prvního pokoje za malou vstupní chodbou a z nohou si shodila zablácené tenisky i ponožky. Ruku jsem natáhla ke klíce na úzkých dveřích, tušíc, že tam zřejmě bude kuchyň – a já jsem věřila, že se vším potřebným. Hlavně s ledničkou a dobře vychlazenou vodou. Může být i mléko, samozřejmě, také dokonale vychlazené a syté. Potřebovala jsem pít, jíst a potrebovala jsem cigaretu!

„Klíč.“

Vyjekla jsem, protože ta žena byla jako duch. Nejdřív to byl její hlas, potom stín, který mi dopadl na hlavu, a hned nato ona v předsíni, kde jsme se téměř dotýkaly. Když jsem se obrátila směrem k ní, oči se nám vpily do sebe jako inkoust do pijáku. A mě znovu šokovalo prázdno, které jsem v těch jejích našla. Ani poryv, jediný výkřik, ani kapka krve...

„Je přece ve dveřích.“

„Tento...“ Natáhla dlaň, na které ležel velký kovový klíč. „Je od brány. V devět ji zamykáme. Nejradši bych byla, abyste byla do té doby na pozemku a samozřejmě, aby k vám po této hodině nikdo nechodil.“

„Ani nebude. Už jsem vám to říkala.“

Mávla rukou a hodila mi klíč na černou cestovní tašku u nohou.

„Nadělala jste tu binec.“ Konečně oči spustila k zemi a při pohledu na šmouhy od černého bláta nesouhlasně stáhla obočí. „Musíte se naučit, kudy po pozemku kráčet, Leno.“ Moje jméno téměř vyplivla. „U nás se vodou zbytečně neplýtvá. Přesně to jsem s vámi chtěla probrat. Žádné koupání, jen sprcha. Jestli se dostaneme nad limit s kubíky vody, zaplatíte to ze svého. A také... pozor na uzávěr na plynové bombě v kuchyni.“

Plynová bomba? Žádný sporák?

„Kontrolujte také bojler nad toaletou. V případě, že bude třeba i nepatrně syčet, okamžitě mi zavolejte.“

Nebo co? Zabije mě oxid uhličitý?

„Lednička občas stávkuje.“

Konečně aspoň jeden světlý bod, díky bohu za to.

Nebudu tu platit dvě stě padesát euro měsíčně za nic.

„Proto ji odmrazujte klidně každý týden. Žádné zbytečné zamrazování zeleniny a takové ty ostatní hlouposti. Kupte, co potřebujete, a snězte to. Jednoduché jako facka. Má už hezkých pár let, ale ještě poslouží. A potom pračka...“

Nevěřím, v tu jsem ani nedoufala.

„Je jen jedna, v hlavním domě.“ Splaskla jsem jako bublina.

„Povíte mi, až budete chtít prát. Vyhradím ten den jen pro vás.“

„Můžeme se hned dohodnout, že to bude každý pátek. Co říkáte?“

„V pátek se mi obvykle vrací domů manžel.“

Otevřela jsem ústa dokořán a viditelně se zachvěla. Tedy muž a blízko... jak jsem si jen mohla myslet, že tu tato žena žije úplně sama? Tedy jen s Amélie? Nikdo by to tu sám nedokázal utáhnout. Ne s tolika hektary půdy a se zvířaty.

„Vrací? Je tedy někde mimo?“

Zvedla hlavu a přezíravě na mě pohlédla, a přitom její světle modré oči se mi teď zdály doslova jako kalná voda.

Čte ve mně, a to mám přece dělat já! Chce se dostat dovnitř – do mé duše, do svědomí, rovnou do mého srdce. Chce vědět, s kým má co do činění, ale s kým mám co do činění já?

„Byla jste vdaná, ne?“